

Meyer, Ulf: Extension of Nature - The relationship between interiors and nature in Japan

(A természet kiterjesztése)

Citation: Metszet, Vol 13, No 1 (2022), pp 46-49,

DOI: <https://doi.org/10.33268/Met.2022.1.6>

Received: 24 January 2022

Accepted: 10 February 2022

Published: 10 March 2022

Abstract: When creating an interior, the act of separation from nature takes place, at least in Western architecture, whilst in Japan proximity to nature takes a key position. The Japanese approach to nature as an architectural component can be traced throughout history from humble beginnings as the "engawa" (wooden porch) through to contemporary expressions of space using nature, concrete, and glass. Nature bringing calm and harmony into people's often hectic lives.

A TERMÉSZET KITERJESZTÉSE

A BELSŐ TEREK ÉS A TERMÉSZET VISZONYA JAPÁNBAN A KEZDETEKTŐL MÁIG

„A belső tér létrehozása a természettől való elválasztást jelenti. Az elválasztás milyensége a természetfogalommal függ össze: a nyugati építészettel szemben Japán építészetében kulcsfontosságú a természetközelség. Olyannyira, hogy még a modern városok építészetében is létrehozzák a természettel való hagyományos kapcsolatot. Mind a hagyományos, mind a modern japán építészetben döntő szerepet játszik a belső és a külső kapcsolata, és hogy ezt megértsük, meg kell értenünk, mit jelent számukra a természetközelség. Ezt három példával szemléltethetjük. Harmóniában élni a – műalkotásként értelmezett – természettel, amelynek a ház alá van rendelve. A belső és a külső világ szétválasztásának mikéntje egyben az ember természethez való viszonyát is kifejezi: a belső és a külső között az úgynevezett engawa (a házat körülfutó fatornác) teremt átmenetet. [1] Az üvegezés pedig transzparenciát biztosít, így a ház és a természet nem egymás mellett él, hanem egymásba kapcsolódik.

„Ha házat építesz, mindenekelőtt a nyárra kell gondolnod. Télen bárhol élhet az ember, de nincs rosszabb, mint egy ház, amely alkalmatlannak bizonyul a meleg évszakra.” Josida Kenkó (Yoshida Kenko) [2]

„Japánban a ház „menedék” a természetben, amely alig van elszigetelve a környezetétől. Elrendezése és felépítése révén összefonódik a kerttel. A ház legyen természetközeli, kisléptékű terekkel kapcsolódjon a kerthez.

SZERZŐ |
Ulf Meyer

„Kert és ház”, építész: Nisizava Rjúe (Ryue Nishizawa)

—Egy szűk tokiói telken a cél egy függőleges kert létrehozása volt a metropolisz közepén. A födémekben lévő kivágások lehetővé teszik a növények növekedését a házon keresztül felfelé, minden emelethez tartozik egy kis kert. Az épület újraértelmezi a történeti shoji térelválasztókat (áttetsző lapok egy rácsos kereten) a belső és külső falak közötti áramló átmeneti térrel.

Az üvegezés pedig transzparenciát biztosít, így a ház és a természet nem egymás mellett él, hanem egymásba kapcsolódik

„Acros Központ”, Fukuoka, építész: Emilio Ambasz

—A teraszos piramis formájában épült, minden emeleten kertekkel körülvett épület visszahozza a természetet. Fent a természet visszanyeri azt a teret, amelyet lent elvettek tőle. Fukuoka utolsó zöldterületén hozták létre.

„Kacura-villa”, Tokió

—A kiotói Császári Villa a japán tervezés lényegének jó példája. A kertekben és a villában található teaházakat úgy helyezték el, hogy a változatos lombzotot és az évszakokkal változó kilátást a lehető legjobban megbecsüljék. Itt volt „a legszebb kilátás Japánban”. A villa a sintó szentélyek alapelveit ötvözi a zen esztétikájával és filozófiájával. A teraszok és tornácok lehetőséget adnak a táj szemlélésére, és összekapcsolják a belső tereket a külsővel. Tolófalakat (shoji és fusuma) használtak a terek szétválasztására a különböző helyiségekben. A fusuma lehetővé teszi, hogy a szobák megváltozzanak, és megnyíljanak a természeti világ felé, a teraszok pedig a belső terek kiterjesztéseivé válnak, és keretezik a tájképeket. A teaszertartás egy spirituális rituálé, amely az elvont tökéletességet szimbolizálja, és hatással van az építészetre és a tájra. A négy teaházat úgy építették meg, hogy az egyetértés, az áhítat, a tisztaság és az elszigeteltség tulajdonságait egyesítsék. Mindentől elszigeteltek, kivéve a természetet; hogy elérjük őket, olyan utat kell bejárni, amely az utolsó pillanatig nem tárja fel a pavilon látványát. A teázók rusztikus elemeket használnak a természeti világ kiterjesztéseként, a szertartás célja ugyanis a természetfeletti és a természet egyesítése. Ülés közben az ablakok és a nyílások szemmagasságban helyezkednek el, hogy az ember jobban hangolódjon és közelebb legyen a természethez, és így „csodálhassa a cseresznyevirágokat tavasszal és a bíbor leveleket ősszel”. A belső terek tervezésében az anyagok és a térbeli harmónia iránti tisztelet fejeződik ki, elősegítve a tükröződést, amely a belső egyszerűséget és az elme nyugalalmát eredményezi. A belső tér tulajdonságai a tearituálé lényegét, a harmóniát, a csendet és az áhítatot is kifejezik.

IRODALOM / REFERENCES

- [1] Lazarin, Michael: „Phenomenology of Japanese Architecture: En (edge, connection, destiny)”, *Studia Phaenomenologica*, Vol 14 (2014), pp 14, pp 133-159.
- [2] „The Tzurezure gusa of Yoshida no Kaneyoshi”, translated by George Sansom, *Asiatic Society of Japan Transactions*, Issue 39, 1911.